

ΣΤΟ ΘΕΑΤΡΟ “ΚΥΔΩΝΙΑ”

“Το κατεστραμμένο δωμάτιο” του Μάθιου Λέντον-*Vanishing Point*

Μια παράσταση αυτογνωσίας

Της Αγγελικής Καραθανάση

“Το κατεστραμμένο δωμάτιο” του Σκωτσέζου σκηνοθέτη και συγγραφέα Μάθιου Λέντον και της θεατρικής ομάδας του *Vanishing Point*, ύστερα από τη μεγάλη επιτυχία που είχε σε θέατρα Μεγάλη Βρετανία το 2016, ανεβαίνει τούτη τη θεατρική περίοδο και στη σκηνή του θεάτρου “Κυδωνία” στα Χανιά σε σκηνοθεσία Μιχάλη Βιρβιδάκη. Πρόκειται για μια πολυσύνθετη πρωτότυπη θεατρική παράσταση, που κρατάει αμείωτο και συνεχές το ενδιαφέρον του θεατή, παρόλο που δεν υπάρχει πραγματική δράση επί σκηνής, γιατί στην ουσία πρόκειται για ένα θέατρο ιδεών. Παρακολουθούμε μια ελεύθερη έντονη και φυσική συζήτηση (εξαιρετική η σκηνοθεσία της χωρίς τίποτε το στυλιζαρισμένο και επίπλαστο) μεταξύ τριών καθημερινών ανθρώπων (που υποδύονται άριστα και με ιδιαίτερη μαεστρία η πρωτοεμφανιζόμενη στο “Κυδωνία” Στελλίνα Ιωαννίδου, η Ντία Κοσκινά, που είχαμε δει πέρυσι στα “4 λεπτά και 12 δευτερόλεπτα” και ο γνωστός σε όλους Μιχάλης Βιρβιδάκης) σ’ ένα τυπικό αστικό σαλόνι. Και οι τρεις εκφράζουν συναισθήματα, ανταλλάσσουν σκέψεις και απόψεις, εμμένουν στις ιδέες τους, κάποτε συγκρούονται γι’ αυτές. Στον σύντομο χρόνο της παράστασης εγκιβωτίζεται ο ιστορικός χρόνος και τόπος των μεγάλων γεγονότων της εποχής μας, που προκαλούν την προσφυγιά, τη βία, τον ανθρώπινο πόνο, την ξενοφοβία.

Αυτό που προκαλεί αμέσως έκπληξη στον θεατή είναι οι δύο κάμερες σε δύο διαφορετικά σημεία της σκηνής που χειρίζονται δύο εικονολήπτες (Πάρης Χαμουρίκος, Εμμανουήλ Στεφανουδάκης). Στην αρχή νομίζει κανείς πως βιντεοσκοπείται η παράσταση για αρχειακή ή άλλη χρήση, άσχετη πάντως με την ίδια την παράσταση. Καθώς όμως αυτή εξελίσσεται, γίνεται αντιληπτό ότι οι εικονολήπτες εντάσσονται υπόγεια αλλά οργανικά στην παράσταση ως βουβά πρόσωπα (δεν εκφέρουν έναρθρο λόγο) και χρησιμοποιούνται από τον συγγραφέα για να σαρκώσει με την παρουσία τους και τη δουλειά τους το ειρωνικό σχόλιό του. Η προβαλλόμενη εικόνα στην οθόνη, που ποτέ δεν μπορεί να είναι όπως η πραγματική, αφού είναι υποκειμενικά επιλεγμένη από τους παρατηρητές-εικονολήπτες, εστιασμένη συνήθως σε σημείο και όχι στο όλον, προσεχτικά «παραμορφωμένη» ή «κατασκευασμένη» έχει τη δύναμη να έλκει (δεν υπάρχει θεατής που να μην στρέψει κατά κει το βλέμμα του έστω και για λίγο), ίσως και να ασκεί μεγαλύτερη δύναμη από την ολόκληρη, που βλέπει κανείς με τα δικά του μάτια. Ο συγγραφέας επιβεβαιώνεται, η ειρωνεία του έχει βάση: ο εθισμός στην «πλαστή» εικόνα, η γοητεία που εκπέμπει είναι φαινόμενο της εποχής, που αξιοποιείται ποικιλοτρόπως για προβολή ιδεολογιών ή στοχευμένη χειραγώγηση του θεατή.

Θεατρικό κείμενο (ρέουσα η μετάφραση του Δημήτρη Κιούση) και σκηνοθεσία καταφέρνουν αβίαστα να παρασύρουν τον θεατή να νιώθει ως ένας δυνάμει

τέταρτος συζητητής, που δεν τολμάει όμως να παρέμβει, να πάρει τον λόγο, γιατί δεν έχει να προσθέσει κάτι δικό του, αφού ταυτίζεται πότε με τη στάση και τις απόψεις του ενός ομιλητή (ηθοποιού) και πότε με του άλλου. Πείθεται όμως πως οφείλει να σπάσει τον κλοιό της ατομικής και οικογενειακής ασφάλειας και από τον αναπταυτικό καναπέ του μπροστά σε μια οθόνη να δει ο ίδιος τι πραγματικά συμβαίνει έξω και να μην περιορισθεί στην απλή ενημέρωση, την παθητική (καμιά φορά και ηδονική), αλλά να ενεργήσει με προσωπική ευθύνη και με τη σκέψη ότι στη θέση εκείνων θα μπορούσε να ήταν ο ίδιος. Τότε ίσως κάνει το εσωτερικό ή και το πραγματικό βήμα προς εκείνους που γίνονται αθέλητα θύματα.

Πρόκειται τελικά για μια παράσταση αυτογνωσίας που αξίζει να μην τη χάσει κανείς.

Χανιώτικα Νέα 25.01.18

<http://www.haniotika-nea.gr/to-katestrammeno-domatio-tou-mathiou-lenton-vanishing-point/>